

31 Μαΐου 2026

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα

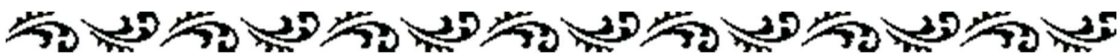
(Κατά Ιωάννην ζ' 37-52, η' 12)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰσθήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπὼ γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὃτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξασθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρτατοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐάν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Μετάφραση

(Κατά Ιωάννην ζ' 37-52, η' 12)

Τον καιρὸ ἐκεῖνο, κατὰ τὴν τελευταία μέρα τῆς πιο μεγάλης γιορτῆς στάθηκε ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στο πλήθος καὶ φώναξε: «Ὅποιος διψάει, νὰ ῥθει σ' ἐμένα καὶ νὰ πιεῖ. Μέσα ἀπὸ κείνον που πιστεύει σ' ἐμένα, καθὼς λέει ἡ Γραφή, ποτάμια ζωντανό νερό θὰ τρέξουν». Αὐτὸ το εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοῶντας τὸ Πνεῦμα που θὰ ἐπαιρναν ὅσοι πίστευαν σ' αὐτόν. Γιατί, τότε ἀκόμα δὲν εἶχαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε δοξαστεῖ με τὴν ἀνάσταση. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλήθος, που ἀκούσαν τὰ λόγια ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ προφήτης που περιμένουμε». Ἄλλοι ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας». Ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγον: «Ὁ Μεσσίας θὰ ῥθει ἀπὸ τὴν Γαλιλαία; Ἡ Γραφή δὲν εἶπε πως ὁ Μεσσίας θὰ προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαβὶδ καὶ θὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεὲμ, τὸ χωριὸ καταγωγῆς τοῦ Δαβὶδ;» Διχάστηκε, λοιπὸν, τὸ πλήθος ἐξαιτίας του. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἠθελαν νὰ τὸν πιάσουν, κανεὶς ὅμως δὲν ἀπλωνε χέρι πάνω του. Γύρισαν, λοιπὸν, πίσω οἱ φρουροὶ στους ἀρχιερεῖς καὶ στους Φαρισαίους, κι αὐτοὶ τοὺς ρώτησαν: «Γιατί δὲν τὸν φέρατε;» Οἱ φρουροὶ ἀπάντησαν: «Ποτὲ ἄνθρωπος δε μίλησε ὅπως αὐτός». Τοὺς ξαναρώτησαν τότε οἱ Φαρισαῖοι: «Μήπως παρασυρθήκατε κι εσεῖς; Πίστεψε σ' αὐτόν κανένα μέλος τοῦ συνεδρίου ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους; Μόνον αὐτὸς ὁ ὄχλος πιστεύει, που δὲν ξέρουν τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταραμένοι». Τοὺς ρώτησε τότε ὁ Νικόδημος, που ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτούς, ἐκεῖνος που εἶχε πάει στὸν Ἰησοῦ νύχτα λίγο καιρὸ πρὶν: «Μήπως μπορούμε σύμφωνα με τὸ νόμο μας νὰ καταδικάσουμε ἓναν ἄνθρωπο, ἀν πρῶτα δὲν τὸν ἀκούσουμε καὶ δε μάθουμε τι ἔκανε;» Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Μήπως κατάγεσαι κι εσύ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Μελέτησε τὶς Γραφές καὶ θὰ δεις πως κανένας προφήτης δὲν πρόκειται νὰ ἐρθεῖ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία». Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε πάλι καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ εἰμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὅποιος με ἀκολουθεῖ δὲν θὰ πλανιέται στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς που οδηγεῖ στὴ ζωῆ»

Αποστολικό Ανάγνωσμα

(Πράξεις των Αποστόλων β' 1-11)

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης βροχῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα

ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνήλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἔγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Μετάφραση

(Πράξεις των Αποστόλων β' 1-11)

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζί συγκεντρωμένοι με ομοψυχία στο ἴδιο μέρος. Ξαφνικά ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μια βουή σαν να φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος, καὶ γέμισε ὅλο το σπίτι ὅπου ἔμεναν. Τότε τοὺς παρουσιάστηκαν γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, που μοιράστηκαν καὶ κάθισαν ἀπὸ μία στον καθένα ἀπ' αὐτοὺς. Ὅλοι τότε πλημμύρισαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο καὶ ἄρχισαν να μιλοῦν σε ἄλλες γλώσσες, ἀνάλογα με τὴν ἰκανότητα που τοὺς ἔδινε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Στὴν Ἱερουσαλὴμ βρισκόνταν τότε εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι ἀπὸ ὅλα τα μέρη τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ βουή, συγκεντρώθηκε πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἦταν κατάπληκτοι, γιατί ὁ καθένας τοὺς ἀκούγε τοὺς ἀποστόλους να μιλάνε στὴ δική του γλώσσα. Ἐμεναν ὅλοι ἐκστατικοὶ καὶ με ἀπορία ἔλεγαν μεταξύ τοὺς: «Μα αὐτοὶ ὅλοι που μιλάνε δεν εἶναι Γαλιλαῖοι; Πῶς, λοιπὸν, εμεῖς τοὺς ἀκούμε να μιλάνε στὴ δική μας μητρικὴ γλώσσα; Πάρθοι, Μῆδοι καὶ Ἑλαμίτες, κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ τα μέρη τῆς λιβυκῆς Κυρήνης, Ῥωμαῖοι που εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐδῶ, Κρητικοὶ καὶ Ἄραβες, ὅλοι εμεῖς, εἴτε ἰουδαϊκῆς καταγωγῆς εἴτε προσήλυτοι, τοὺς ἀκούμε να μιλοῦν στὶς γλώσσες μας για τα θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

